

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **FTV Prima, spol. s. r. o.** se sídlem Praha 8 Na Žertvách 24/132, IČO 48115908 zastoupena Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou se sídlem Praha 8, Sokolovská 49/5, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání** se sídlem Praha 2, Škrétova 44/6 o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24.3.2009 sp. zn. 2008/329/FOL/FTV č.j.: fol/3054/99

takto:

- I. **Rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 24.3.2009 sp. zn. 2008/329/fol/FTV č.j.: fol/3054/09 se z r u š u j e.**
- II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 10.640,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Ludmily Kutějové, advokátky.**

Odůvodnění:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým mu byla uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zák. č. 231/2001 Sb. (dále jen mediální zákon), neboť odvysílání pořadu Sběratelé kostí I., zejména záběrů uříznuté lidské ruky (time code 06:02) a následující scény s oddělováním kůže od zbytku tkáně, realistické zobrazení mumifikovaného těla na laboratorním stole, záběry se zaschlou krví na stěně chodby, celá řada záběrů z částmi lidské kostry, dne 11. února 2008 od 15:45 hod. na programu Prima televize se provozovatel dopustil porušení povinnosti nezařazovat v době od 06:00 hodin do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by

mohly ohrozit psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých. Zároveň žalovaná rozhodla o lhůtě splatnosti, místě plnění a nákladech správního řízení.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce v podané žalobě namítal nedostatečný popis skutků a nedostatečné vyhodnocení jednotlivých složek správního deliktu, neboť z napadeného rozhodnutí nevyplývá z čeho žalovaná usuzuje, že některé scény v pořadu jsou způsobilé ohrozit fyzický, mravní a psychický vývoj dětí a mladistvých, s tím, že podle žalobce se jedná o prosté zobrazení biologické podstaty člověka, které je mj. předmětem výuky už na základních školách, a i když žalobce pomine skutečnost, že se dítě bez ohledu na věk mohlo v reálném životě již s podobným pohledem setkat, například jako svědek dopravní nehody, lze podobné závěry v dnešní době vidět často v mnohem drastičtější podobě v denním zpravodajství či dokumentech, které jsou taktéž častokrát vysílány v době mezi šestou a dvaadvacátou hodinou. Podle žalobce hodnotila žalovaná posuzovaný pořad subjektivně a neúplně. K tomu poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze SJS 28Ca 312/98 s tím, že z výroku ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé z čeho žalovaná čerpá jistotu, že popsané scény pořadu jsou způsobilé děti fyzicky, psychicky a mravně ohrozit. K tomu žalobce zdůraznil stranu 9 žalovaného rozhodnutí a sice „posuzovaný pořad obsahuje vizuálně expresivní, výrazové, působivé) scény, které mohou na dětského diváka působit děsivě, vyvolávajících v něm pocit strachu, případně při přísunu obrazů s podobnou tematikou ho citově otupit“. Podle žalobce se žalovaná popisem vztahu mezi tematikou pořadu a snížením prahu citlivosti vůbec nezabývala, a to ani obecně. Posuzovaný pořad měl být posouzen jako celek, udělením pokuty došlo k zásahu do práv žalobce nad míru přípustnou zákonem. Žalovaná měla zvažovat, zda vysílání pořadu jako celku v jeho vnitřních souvislostech a v kontextu bylo způsobilé ohrozit zákonem chráněné zájmy když nestačí pouze uvést, že vyňaté sekvence, slova, jednotlivá podání, jsou způsobilá ohrozit zákonem chráněné zájmy. Podle žalobce je rozhodnutí opřeno pouze o okolnosti svědčící v jeho neprospěch a žalovaná vůbec nevyhodnotila skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce jako například to, že závěry lidských těl byly využity pouze v míře omezené a nezbytně nutné, aby ilustrovaly práci vědců vedoucích k odhalení zločince. K této žalobní námitce žalobce uzavřel, že akceptace takového nedostatečného popisu jednotlivých složek správního deliktu by v budoucnu pro žalobce znamenal výrazný zásah do právní jistoty, neboť si nemůže být jist tím, že prezentaci jakého druhu chování běžně dětem přístupného a společností takto tolerovaného je pro žalovanou přijatelná a v čem již žalovaná bude shledávat rozpor se zákonem. K tomu žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 7.4.2006 sp. zn. 6As 19/2005. Podle žalobce tak žalovaná v rozhodnutí vychází z nesprávného, respektive z neúplného, posouzení právní otázky, zda byla naplněna skutková podstata správního deliktu, neboť její rozhodnutí neobsahuje popis skutkového děje, neuvádí, jak došlo k naplnění ohrožovacího následku jako znaku skutkové podstaty, a neobsahuje popis příčinné souvislosti mezi skutkovým dějem a ohrožovacím následkem. Za takových okolností není správní orgán oprávněn pokutu udělit.

Žalobce dále namítal že žalovaná postupovala v rozporu se zásadou materiální pravdy a rozhodovala bez znalosti věci. K tomu připomněl § 3 zák. č. 500/2004 Sb. (správní řád), rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 8Ca 298/2006 a namítal, že žalovaná sice uvedla, že provedla důkaz obrazově zvukovým záznamem, avšak ve správním spise není založen protokol o promítnutí posuzovaného pořadu podle § 18 správního řádu, jak tomu mělo být. Rovněž poukázal na rozsudek NSS sp. zn. 2 As 58/2008 a 2 As 59/2008. Podle žalobce je v rozporu se zákonem, aby žalovaná vzala jako podklad rozhodnutí analýzu Rady, aniž by členové Rady posuzovaný pořad osobně shlédli.

Žalobce dále namítal, že žalovaná postupovala při ukládání pokuty v rozporu s § 61 odst. 2.3 mediálního zákona s tím, že kritéria vymezená taxativně v tomto zákoně nedávají žalované na výběr, zda při ukládání pokuty přihlédne pouze k zde uvedeným zákonným kritériím, či bude rozhodovat o výši pokuty i s ohledem na jiné skutečnosti. Takový závěr podle žalobce vyplývá i z dřívějších rozsudků Městského soudu v Praze, například ve věci sp. zn. 8Ca 380/2008, stejně jako z rozsudku NSS shora citovaných, včetně rozsudku sp. zn. 8As 17/2006. Žalobce tvrdil, že žalovaná přihlédla k tomu, že povinnost dle § 32 odst. 1 mediálního zákona žalobce porušil opakovaně a dále že se nevypořádala s dalším zákonným kritériem – typ pořadu. Proto trpí žalované rozhodnutí nezákonností. Žalované rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů stran posouzení kritéria závažnost věci, neboť závěry žalované vedou žalobce k pochybám, zda odůvodnění výše uložené pokuty skutečně koresponduje s uloženou pokutou. Žalobce k této žalobní námitce shrnul, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaná rozšířila taxativní výčet kritérií významných pro uložení pokuty a pro stanovení výše pokuty, a dále proto, že se s některými zákonnými kritérii nevypořádala, respektive nevypořádala řádně.

Žalobce rovněž namítal postup žalované v rozporu s § 59 odst. 1, 3 mediálního zákona, neboť žalovaná žalobce neupozornila na porušení zákonné povinnosti. Výklad zákonného ust. § 59 odst. 1 mediálního zákona, jak jej učinila žalovaná, by podle žalobce znamenal, že postačí pouze jedenkrát vydat upozornění na možné porušování konkrétního ustanovení tohoto zákona a již kdykoli v budoucnu lze za porušení téhož ustanovení udělit bez dalšího, tedy bez předchozího upozornění, pokutu. Takový názor je podle žalobce s poukazem na rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 8Ca 2/2006 v rozporu se smyslem zákona, tvrdil, že ke stejnému závěru došel zdejší soud i ve věci sp. zn. 8Ca 379/2008. Žalobce uvedl, že nebyl upozorněn na porušení § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona, kterého by se dopustil odvysíláním pořadu s typově shodným ani obdobným skutkem, jako je skutek podle žalovaného rozhodnutí. V této souvislosti poukázal na předchozí rozsudek zdejšího soudu v téže věci a sice rozsudek ze dne 10.2.2009 sp. zn. 8Ca 380/2008, který zrušil původní rozhodnutí žalované vydané 3.6.2008 sp.zn. fol/5305/08 a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, a kde soud učinil závěr o tom, že upozornění podle § 59 odst. 1.3 mediálního zákona je upozorněním i v projednávané věci. Podle stanoviska žalobce se však tento závěr Městského soudu v Praze ve zrušujícím rozsudku z pohledu nyní žalovaného rozhodnutí neužije, neboť z výroku nynějšího žalovaného rozhodnutí je zřejmé, že pokuta nebyla uložena za prezentaci hrubých výrazů, ale za zcela odlišné skutky.

Žalobce dále tvrdil, že žalovaná postupovala v rozporu se zásadami správního trestání a sice v rozporu s principem preventivní funkce trestu, neboť neprodleně po odvysílání pořadu neupozornila žalobce na možné porušení zákona a upřela tak trestu jeho preventivní funkci, tím porušila zásadu správního řízení, jakož i právo na spravedlivý proces, protože byt žalobce požádal o přesnější vymezení předmětu řízení, žalovaná žádosti nevyhověla s tím, že předmět řízení byl vymezen časově i obsahově. Žalobce trval na námitce, že předmět řízení nebyl v oznámení o zahájení správního řízení ani následně vymezen přesně.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil, případně upustil od potrestání nebo uloženou pokutu snížil.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ke vzneseným žalobním bodům vyplynulo, že se žalovaná podrobně vypořádala s námitkami a návrhy žalobce, tak jak byly vymezeny ve vyjádření žalobce v průběhu řízení a definovala pojmy, které mediální zákon ve vztahu k předmětu správního řízení užívá. Dále uvedla důvody, pro které Městský soud

v Praze předchozí rozhodnutí žalované v této věci zrušil rozsudkem ze dne 10.2.2009 sp. zn. 8Ca 380/2008 s tím, že soud odmítl všechny žalobní námitky s výjimkou skutečnosti, že žalovaná přihlédla k tomu, že žalobce porušil povinnost danou § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona opakovaně. Žalovaná k tomu uvedla, že opětovně dospěla k závěru uložit žalobci pokutu ve výši 250.000,- Kč a svůj závěr pro odůvodnění výše pokuty uvedla v části V. žalovaného rozhodnutí. Žalovaná měla zato, že kritérium opětovného porušení povinnosti lze podřadit pod zákonné kritérium závažnosti správního deliktu.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná argumentovala obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. K tomu poukázala na konkrétní rozhodnutí v obdobných věcech vydaná Městským soudem v Praze a Nejvyšším správním soudem. Žalovaná žádala, aby soud žalobu zamítl.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového právního stavu ke dni vydání žalovaného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že je třeba žalované rozhodnutí zrušit. Je tomu tak proto, že z obsahu spisového materiálu, sdělení účastníků řízení a z úřední činnosti soudu vyplynulo, že předchozí rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10.2.2009 č.j. 8Ca 380/2008-55, kterým bylo předchozí rozhodnutí žalované v projednávané věci ze dne 3.6.2008 zrušeno z důvodu toho, že žalovaná nad rámec taxativně vymezených zákonných kritérií, které je třeba zohlednit při stanovení výše pokuty, přihlédla také k tomu, že žalobce povinnost danou § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona porušil opakovaně, byl tento rozsudek Městského soudu v Praze rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 29.10.2009 č. j. 6As 22/2009-84 zrušen. NSS zaujal právní názor, že žalobce byl již v minulosti upozorněn na konkrétní porušení § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona a že mu za toto jednání dokonce několikrát byla uložena pokuta. To svědčí o lhostejném vztahu žalobce k následku takového jednání. Z tohoto důvodu NSS považoval postup žalované, která opakovanost porušení povinnosti zahrnula pod kritérium míry zavinění, za správný. Podle NSS posuzovaným postupem žalované přitom nedošlo k porušení zásady dvojího přičítání, když § 60 mediálního zákona neobsahuje kvalifikovanou skutkovou podstatu, jejímž znakem by byla opakovanost jednání porušitele, a která by stanovila možnost uložit pokutu vyšší než je pokuta již lze uložit podle § 60 odst. 3 písm. d) téhož zákona. Zohlednění této skutečnosti při stanovení výše sankce podle § 60 odst. 3 písm. d) mediálního zákona, tedy nelze mít za porušení zásady ne bis in idem. Na základě tohoto právního názoru a jím vázán rozhodl znovu Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27.4.2010 č.j. 8Ca 380/2008-107-110 tak, že žalobu žalobce zamítl. Z uvedeného je zřejmé, že napadené rozhodnutí v nyní projednávané věci je v pořadí druhým rozhodnutím žalované. Žalovaná přistoupila k vydání nyní žalobou napadeného rozhodnutí v důsledku toho, že její předchozí rozhodnutí v téže věci bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10.2.2009 č.j. 8Ca 380/2008-55. Vzhledem k tomu, že tento rozsudek byl však posléze zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. října 2009 č.j. 6As 22/2009-84 a následně byla žaloba žalobce pravomocně zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27.4.2010 č.j. 8Ca 380/2008-107-110, nastala situace, kdy zde existuje pravomocné rozhodnutí žalované ze dne 3.6.2008 č.j. fol/5305/08 sp. zn. 2008/329/foI/FTV. V takové situaci je existence nyní žalobou napadeného rozhodnutí žalované ze dne 24.3.2009 sp. zn. 2008/329/foI/FTV č.j. fol/3054/09, jímž bylo rozhodováno v té samé věci, v rozporu s obecnou zásadou non bis in idem. Tato obecná právní zásada platí i v řízení před správními orgány, lze ji dovodit z principu materiální právní moci. Ten v sobě zahrnuje i nezměnitelnost rozhodnutí, tj. nenarušitelnost vzniklých, změněných nebo

zaniklých hmotně právních subjektivních oprávnění a povinností. To platí bez ohledu na to, zda procesní předpis zákaz dvojího projednání téže věci explicitně stanoví (například § 159 odst. 3 o. s. ř.) nebo nikoli. Uvedená zásada je jedním ze základních principů rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob jak soudy tak i správními orgány a bylo by možné se od ní odchýlit jen v případě, že by to stanovil výslovně zákon (pokud by taková právní úprava byla ústavně konformní). Tak tomu ale v projednávané věci není. Pro úplnost je nutno uvést, že pokud nový správní řád (zák. č. 500/2004 Sb.) v § 48 odst. 2 stanoví, že přiznat též právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou, jde jen o výslovnou úpravu odpovídající v teorii i soudní praxi zejména v posledních letech nezpochybňovanému principu (viz rozsudek NSS ze dne 8.12.2005 č.j. 2Afs 206/2004-65). Ze zásady non bis in idem vyplývá nepřipustnost více pravomocných rozhodnutí v téže věci (jejich existence by byla v příkrém rozporu s principem právní jistoty). Vzhledem ke shora popsané situaci, která nastala v průběhu řízení před správním soudem, kdy zde existuje dříve vydané pravomocné rozhodnutí žalované v téže věci, soudu nezbylo než napadené rozhodnutí bez dalšího, tj. bez ohledu na vznesené žalobní námitky, zrušit pro vadu v řízení spočívající v porušení zásady non bis in idem (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). K vytčené vadě řízení byl soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

S přihlédnutím k důvodu zrušení napadeného rozhodnutí soud nevyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), neboť řízení před žalovanou jež bylo pravomocně ukončeno, a to doručením rozhodnutí žalované účastníkům řízení.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný. Soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které jsou v tomto případě tvořeny náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a náklady právního zastoupení za tři hlavní úkony po 2.100,- Kč (§ 11 odst. 1 písm. a), g) vyhl. č. 177/1996 Sb.), třikrát režijní paušál po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky) tedy 7.200,- Kč a DPH ve výši 1.440,- Kč. Celkem 10.640,- Kč za zaplacený soudní poplatek a náklady právního zastoupení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **l z e** podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ust. § 102 a násl. s.ř.s. u Městského soudu v Praze ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 8. září 2010

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pekárková Marie

